

Vlucht

NAJAAR 2016

Met een klap slaat Marc de deur achter zich dicht, zijn gebrul blijft in de hal hangen, een bijna tastbare woede: 'Je kunt ze kussen, stomme koe.'

Mien staart hem minutenlang sprakeloos na. Beneden op straat start hun auto. Vorige week heeft ze oma begraven, en nu dit, het is om je de haren uit het hoofd te trekken. Dit had ze niet voelen aankomen, met Marc had het voor altijd moeten zijn. Het komt door het geld, het komt altijd door het geld.

Ze is 36 en heeft behalve een rampzalig huwelijk al twee langdurige relaties achter de rug. Hij zal terugkomen, belooft ze zichzelf, dat kan niet anders, ook al heeft hij zijn koffer meegenomen en zijn reukwaters en scheerschuim: zo kan het niet eindigen.

De dagen kruipen voorbij, de lage herfstzon legt goud op de bladeren in het park, de wolken zeilen naar het oosten; tijdens de repetities, op straat, op café, overal doet Hasselt alsof alles normaal is. 'Ha, Mien, alles kits?' vragen ze en ze speelt het spel mee: 'Ja hoor!'

Ze belt Marc - hij trakteert haar keer op keer op zijn voicemail. Vrienden zeggen haar dat hij weer bij zijn ouders woont; ze telefoneert met zijn moeder, die doet of ze nergens van weet.

Nooit in haar leven heeft ze zich zo eenzaam gevoeld, ze drinkt te veel en slikt te veel pillen, tot hij haar op een maanloze nacht opbelt. 'Ja, Marc?' Haar hart springt bijna uit haar lijf van blijdschap. Hij spreekt met een dikke tong, noemt haar 'madame' en zegt dat hij de schuldeisers naar haar heeft gestuurd, eens kijken hoelang ze haar portemonnee zal dichthouden wanneer Branco voor haar staat. Misschien helpt het als ze haar benen ver genoeg opendoet. Klik, ingelegd. Heeft hij geld geleend bij Branco?

Even na middernacht hoort ze wat aan de deur, er wordt aan het slot gemorreld. Op dat moment slaat de angst zijn klauwen in haar lijf: dat het slecht met haar zou aflopen, was al lang voorspeld. Ze klemt een stoel onder de deurkruk en blijft de hele nacht waken; door het raam ziet ze vreemde mannen op straat, ze kijken omhoog.

Bij het eerste ochtendlicht gooit ze wat spullen in een reistas en vlucht het appartement uit.

Brussel is niet ver genoeg, Branco heeft een lange arm. Ze vindt nog een vrije plaats in de trein naar Keulen en de angst reist met haar mee; daar

aangekomen koopt ze een nieuw kaartje en reist door naar Hamburg.

Een Duits meisje dat tegenover haar zit spreekt haar aan en vraagt of alles in orde is. Ze vertelt haar alles, Duits en Nederlands door elkaar, snotterend en snikkend.

Belle Gladrow komt naast haar zitten, gromt dat het met mannen altijd hetzelfde is en legt haar arm over haar schouders. Ze is niet veel ouder dan twintig en ziet er vervaarlijk uit: links is ze blond, rechts purper, en voor elk jaar van haar leven heeft ze wel ergens een piercing - maar ze heeft een groot hart en ontfermt zich over de vluchteling. Eenmaal in Hamburg neemt ze haar mee naar een hotelletje in de buurt waar ze woont: daar zal Mien onvindbaar zijn voor haar belagers.

Eerst op die groezelige kamer belt ze naar Cleuvenberg om hem te zeggen dat hij niet meer op haar moet rekenen. Uitleg kan ze niet geven, niemand mag weten waar ze is. Hij vloekt en briest, roept dat ze naar de duivel kan lopen en dat hij haar nooit meer een rol zal geven, in geen miljoen jaar.

Ze zit op bed en vraagt zich af waarom Hamburg - toeval is het niet geweest. Haar eerste reis met haar eerste lief was naar Hamburg geweest: geen van beide twintig, dolverliefd en doodarm, en op zoek naar hun ware zelf. Ze sliepen bij vrienden van hem - en wanneer die hen eruit gooiden op een bank in een park of een station -, ze schuimden de kroegen af en rookten gratis wiet. Bruno had een rolletje in een pornofilm te pakken gekregen - hij werd er nooit voor betaald -; terwijl hij werkte, zwierf zij door de stad. In het begin onwennig, het weer zat niet mee, maar na een dag of twee verliefd. Verliefd op de bakstenen ravijnen van de Speicherstadt, de ijverige kanalen, het vriendelijke Alstermeer, zelfs op de zielloze Hafencity. Ze wandelde naast de Elbe, keek naar de drukte van de haven en liet zich door matrozen trakteren op heerlijke koffie. 's Avonds was er een opgefokte en onverzadigbare Bruno.

Als ze dat Hamburg zocht, ontdekt ze vlug dat ze zich heeft mispakt. In de straat van het hotel zijn alleen nachtwinkels, bars en seksbedrijfjes. In elk portiek ziet ze schaduwen met gloeiende ogen, overal lopen mannen die door haar kleren heen gluren. Ze zit bijna de hele dag op die vlooienkamer, kijkt tv, staart door het raam, verschuilt zich in het smoezelige bed en komt alleen buiten om klefferig eten uit de muur te halen. Zodra het donker is, barricadeert ze haar deur en ligt ademloos te luisteren naar het gestommel, het gegil en het gevloek op de gang.

Wanneer Belle haar na een paar dagen komt opzoeken, ze is op weg naar haar werk, schrikt ze. Hoe ziet Mien er *um Gotteswillen* uit?

Op haar bed ligt een halve hotdog, op de vensterbank staat een rij kartonnen bekertjes met verdroogde koffieresten.

Mien bekijkt zichzelf in de verroeste spiegel en ziet een leeggelopen vrouw, doodsbleek, het haar samengeklit, de kleren scheef aan het lijf; een karikatuur van Mien Ooms uit Hasselt, een beklagenswaardig schepsel. Ze bekent Belle dat ze bang is, bang van de nacht, bang van de dag, bang van haar schaduw. Hamburg is veranderd, zegt ze, Hamburg wil haar niet meer.

Belle gromt dat het zo niet verder kan, ze wil haar niet in een kist naar België zien terugkeren. Toch niet wegens een vent. Op haar kamer is geen plaats, die deelt ze al met een ander meisje, maar misschien heeft ze een oplossing. Ze telefoneert met haar zus, legt alles uit, en die gaat akkoord: als Mien het wil kan ze de volgende dag naar zee. Zus en zwager van Belle bezitten daar een huisje, dat nu het toeristenseizoen voorbij is toch maar leeg staat: ze kan daar een tijdje blijven, tot de orkanen in haar leven tot rust zijn gekomen.

Er bestaan nog mensen die haar de moeite waard vinden. Ze slaat haar armen om Belles hals en wil huilen, maar heeft geen tranen meer.

Sassenhagen

Ze stapt uit Belles Golfje een andere wereld in, een met ander licht en andere lucht. Wolken in alle tinten grijs spelen met het zonlicht in het theater van een overweldigende hemel.

Sassenhagen bestaat uit tien uitgestorven straten met witte vissershuisjes, de meeste met de vensterluiken dicht, en een promenade met hier en daar wat forsere nieuwbouw. Het is november: de kiosken zijn dicht, de strandkorven zoeken steun bij elkaar, de noordenwind spreekt, de Baltische Zee is van lood. Flarden bruinig schuim en zand worden de straten ingeblazen.

Het huisje van Belles zus ligt op een paar minuten wandelen van het strand en is met zijn fris-witte muren, groene ramen, rieten dak en tuintje vooraan en achteraan in alle opzichten het tegendeel van het Hamburgs hotel; binnen glanzen rode vloertegeltjes, knoestige balken dragen de zoldering. Belle toont haar de woonkamer met zithoek en de keuken - smetteloos glanzend - en neemt haar mee naar boven waar een badkamer is en twee slaapkamertjes. Uit het dakraam ziet ze de duinen en daarachter de rusteloze zee.

Belle steekt de kachel aan, legt uit hoe alles werkt, schenkt zelfs nog thee voor haar op, en terwijl ze in de zithoek geniet van een warme kop, gaat de schat voor haar winkelen en brengt een volle tas levensmiddelen mee. Hoe ruig ze er ook uitziet met haar purperen haar, haar vele piercings en tatoeages, haar leren jack met spijkers en pinnen, Belle is haar door de hemel gezonden - als oma daar niet achter zit.

Bij het afscheid draagt haar Duitse vriendin haar op veel te wandelen, de zeelucht diep in te ademen en op tijd een *schnapps* te drinken.

Ze belooft het en neemt zich voor haar leven weer bijeen te rapen.

De volgende dag trotseert Mien kou en wind en maakt een lange strandwandeling. Het bulderen van de zee, het huilen van de wind en het schreeuwen van de meeuwen verjagen de parasieten in haar hoofd. Ze komt geen levende ziel tegen. Daarna houdt ze zich bezig met koken en lezen in de oude Duitse magazines en toeristische folders die ze in huis vindt.

Sassenhagen ligt tussen Stralsund en Greifswald, tegenover het eiland Rügen. In de brochures leest ze dat het dorp in de zomer druk en gezellig is; ze kan het zich amper voorstellen nu de stranden leeg zijn, de hotels gesloten, en de promenade een start- en landingsbaan voor de meeuwen.

Een enkel restaurant houdt nog open om dagjesmensen een schuilplaats te bieden en er is een kleine supermarkt aan de rand van het dorp voor de vaste bewoners.

Haar buurman hoort tot die laatste categorie. Een gepensioneerde spoorwegman, die verwonderd is dat ze in deze tijd van het jaar vakantie neemt. Ze ontmoet hem voor haar deur wanneer ze terugkeert van een wandeling, vermoedelijk heeft hij haar achter zijn raam staan opwachten. De man, een goedige dikkerd, spreekt een dialect dat wonderlijk veel op Nederlands lijkt. Hij komt uit Rostock; zijn vrouw heeft longkanker gehad en verdraagt de stadslucht niet meer. Ze zijn altijd thuis, zegt hij, als er wat is mag ze op hem een beroep doen.

De avonden zijn lang, het wordt in Sassenhagen vroeg donker. Dan komen de spoken terug. Oma is er niet meer, oma zal er nooit meer zijn. Ze had haar nog zoveel moeten zeggen, ze had nog zoveel goed te maken. Zoekt Branco haar echt? Hij is een brutoot, hij is gevaarlijk, hoe haalde Marc het in zijn hoofd bij die crimineel geld te lenen? Had ze al vroeger wat moeten doen aan zijn koopverslaving?

Komt het nog goed tussen hen?

Drie jaar zijn ze samen geweest. Toen ze Marc op een receptie na de première van 'Het Verjaardagsfeest' leerde kennen, was ze meteen weg van hem. Lang, gespierd, brede kin, stoppelbaard, het haar slordig op de juiste manier, elegant pak, een en al charme en humor. Hij stelde zich voor als een leidinggevende bij Ford Genk. Ze was al een jaar alleen en woonde terug bij oma, wat niet altijd van een leien dakje liep. Marc was de prins op het witte paard die haar verlostte uit haar ballingschap. Hij verraste haar met prachtige ruikers, gereserveerde tafels in sterrenrestaurants, kaartjes voor top-acts en reizen naar de zon. Wanneer ze speelde zat hij op de eerste rij, ze hoorde zijn 'bravo' altijd boven het applaus uit. Iedereen benijdde haar om zo'n vriend, en werd er al eens iets slechts over hem gezegd, was ze zo dom geweest dat aan jaloezie toe te schrijven.